

Antonín Macek je dnes téměř neznámý autor. A bohužel nutno dodat, že tento příznak je s jeho jménem spjat od počátků jeho literárního působení. Mackovy knihy vycházely bez většího zájmu veřejnosti (např. Kniha o ráji už v roce prvního vydání 1912 naprosto zapadla, jak se dozvídáme z Mackova dopisu Miloši Martenovi z 1. 9. 1913), své články do novin a časopisů často skrýval pod různými pseudonymy, již za jeho života bylo jeho dílo věnováno poměrně málo kritické pozornosti a péče. V roce 1932, jen několik let po Mackově úmrtí, jej Josef Hora považuje za neprávem zapomínaného autora a věnuje mu alespoň krátký, ovšem výstižný a pro rámcové uvedení do Mackova díla nepostradatelný úvod k jednomu z nejzdařilejších výborů z jeho díla. Ve stejném roce jej F. X. Šalda ve svém Zápisníku řadí rovnou do rubriky zapomenutých. V roce 1956 napíše Libuše Malická, autorka jedné z mála monografických prací Dělnický novinář Antonín Macek, že o něm dosud nevíme téměř nic. Právě padesátá léta přinesla částečnou a opožděnou vlnu zájmu o Mackovo dílo. V této době vyšlo několik výborů, katalogů, památníků, konečně vyšla i zmíněná monografie. Tyto publikace ovšem pochopitelně vycházely z tehdejšího společenského systému a akcentovaly na prvním místě výhradně revolučně-socialistický tón Mackova literárního odkazu. Zatím poslední monografii vydal v roce 1980 Jaroslav Kos a pokusil se uceleně postihnout Mackovu poezii. Kniha Básník revoluce však nevnese do pohledu na Mackův tvůrčí vývoj nic nového, naopak celou problematiku ještě více zideologizovala a zjednodušila.